

DIUMENGE III D'ADVENT (B)
(Diumenge de l'Anyell de Déu)

TEOLOGIA DE LA LITÚRGIA DE LES HORES (1)

L'Església primitiva ha vist i experimentat Jesús i els seus Apòstols, i per això també resa:

"L'oració pública i comunitaria del poble de Déu figura amb raó entre les funcions principals de l'Església. Des del principi eren constants a escoltar l'ensenyament apòstols, a posar en comú els seus bens i reunir-se per partir el pa i per la pregària" (Ac 2,42). El llibre dels Fets dels Apòstols moltes vegades ens recorda que la comunitat cristiana es reunia per pregar (cf Ac 1,14; 4,24; 12,5.12; cf. Ef 5,19-21).

Els testimonis de l'Església primitiva ens ensenyen que els fidels pregaven en certes hores. En alguns llocs va arrelar ben aviat el costum de dedicar alguns temps a la pregària comunitària, com per exemple l'hora última del dia, quan en fer-se fosc s'encenen els llums, o la primera, quan la nit s'esvaeix amb la sortida del sol.

Corrent els temps foren santificades amb la pregària comunitària les altres Hores que els sants Pares veieren anunciades en els Fets dels Apòstols. Allà trobem reunits els Apòstols a l'hora de tèrcia (cf. Ac 2,1-15). Pere, cap dels Apòstols, "cap al migdia, pujà al terrat a pregar"; "Pere i Joan pujaven al temple a l'hora de la pregària de la tarda"; "cap a mitjanit, Pau i Siles pregaven i cantaven himnes a Déu" (Ac 10,9; 3,1; 16,25)" (OGLH 1).

Veiem Jesús i l'Església primitiva que resen, però Jesús i els Apòstols ens inviten a resar, i ens diuen com ha de ser la nostra oració.

"Jesús ens va manar que féssim el que ell mateix va fer. Sovint va dir: "Pregueu", "demaneu" (Mt 5,44; 7,7; 26,41; Mc 13,33; 14,38; Lc 6,28; 10,2; 11,9; 22,40.46), "en nom meu" (Jn 14,13s; 15,16; 16,23s.26); fins ens va ensenyar una fórmula de pregària, que per això anomenem del Senyor (Mt 6,9-13; Lc 11,2-4), i ens va advertir que l'oració és necessària (Lc 18,1), que ha de ser humil (Lc 18,9-14), atenta (Lc 21,36; Mc 13,33), perseverant i confiada en la bondat del Pare (Lc 11,5-13; 18,1-8; Jn 14,13; 16,23), pura d'intenció i que no desdigni de la naturalesa de Déu (Mt 6,5-8; 23,14; Lc 20,47; Jn 4,23).

Els Apòstols, que en les seves cartes insereixen sovint oracions de lloança i d'acció de gràcies, ens adoctrinen sobre la constància i l'assiduitat (Rm 12,12; 1Co 7,5; Ef 6,18; Col 4,2; 1Te 5,17; 1Tm 5,5; 1Pe 4,7) de l'oració en

l'Esperit Sant (Rm 8,15.26; 1Co 12,3; Ga 4,6; Jud 20), presentada a Déu (He 13,15) per Crist (2Co 1,20; Col 3,17); de la seva eficàcia per a la santificació (1Tm 4,5; Jm 5,15s; 1Jn 3,22; 5,14s), de l'oració de lloança (Ef 5,19s; He 13,15; Ap 19,5), de la d'acció de gràcies (Col 3,17; Flm 4,6; 1Te 5,17; 1Tm 2,1), de la de petició (Rm 8,26; Fl 4,6) i de la d'intercessió per tothom (Rm 15,30; 1Tm 2,1s; Ef 8,18; 1Te 5,25; Jm 5,14.16)" (OGLH 5).

Trobem en Jesús i en l'Església primitiva l'exemple i la vivència de la pregària en el Nou Testament.

Mn. Gerard Soler

Litúrgia viva. Litúrgia de les Hores, 14-12-14